

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 574

MỖI NIỆM ĐỀU CÓ TƯ TÂM

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Ba ngày 06/07/2021.

“**Mỗi niệm đều có tư tâm**”. Đây là đạo nhãn chưa khai mở. Tư tâm là tâm tự tư ích kỷ, chỉ nghĩ đến riêng mình. Hòa Thượng nói: “**Mỗi niệm đều có tư tâm, đều vì mình, cái của mình, đóng lại tâm rộng lớn**”. Trong “**Tứ Y Pháp**”, Phật dạy chúng ta đi theo trí tuệ chứ không đi theo tình cảm. Đa phần chúng ta vì cảm tình mà làm việc chứ không làm việc bằng trí tuệ. Nếu làm việc bằng trí tuệ thì hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Làm việc bằng tình cảm thì bung bít cho cái ta, cái của ta. Người học Đạo, người học Nho có đạo lý: “**Con người ở nơi giang hồ không được vì chính mình**”. Người thế gian mà còn như vậy, chúng ta là người học Phật thì phải theo trí tuệ chứ không theo tình cảm. Vì tình cảm mà làm việc thì sẽ sai rất nhiều.

Hòa Thượng nói: “**Đồng tu học Phật chúng ta, không kể tại gia hay xuất gia, bản thân chúng ta trong vô tình hữu ý làm chướng ngại người khác học tập**”. Chúng ta phải suy xét cho kỹ những đạo lý này. Người học Phật chúng ta mà còn có tâm tư riêng, có tình chấp thì chúng ta chưa phải là người học Phật. Trong vô hình trung, chúng ta tạo chướng ngại cho người khác học Phật. Trong Kinh, Phật nói đi nói lại nhiều lần: “**Thân người khó được, Phật pháp khó nghe**”. **Có được thân người là có cơ hội vượt thoát sanh tử luân hồi. Bạn chướng ngại người khác học Phật thì tội này nặng hay nhẹ?**

Tâm tư riêng, tâm tình chấp luôn luôn dẫn đạo chúng ta làm sai. Tình chấp làm theo cái mình thấy, cái mình biết, cái mình hiểu, sẽ tạo rất nhiều chướng ngại. Biết bao nhiêu người cản trở, cho rằng người học Phật mà đi dạy “**Đệ Tử Quy**” là xen tạp. Chính họ niệm Phật, dập đầu cầu Phật để xin vượt qua khó khăn trong cuộc sống nhưng cũng không được. Nhiều người có đạo tràng nhưng trong gia đình họ, con cái không ngoan, thậm chí đánh Cha Mẹ. Chẳng qua là Cha Mẹ không dạy con cái, tới ngày bắt ép chúng, làm Cha Mẹ chỉ toàn giáo điều, đưa ra những quy định phải như thế này, phải như thế kia. Người tốt do dạy mà ra, chẳng qua chúng ta không dụng tâm dạy các con trở thành người tốt cho nên các con trở thành người xấu. Cha Mẹ nuông chiều con cái quá mức cho nên con cái có những sai lầm, đến khi chúng ngoài tầm kiểm soát của mình rồi thì mình mới than Trời trách Đất.

Chúng ta đã làm ra những mô hình tốt. Các con ở Sơn Tây mới học được 2 ngày mà gàn như đã đi vào nề nếp & có những biểu hiện tốt. Vậy mà có người nói là: “*Đưa đưa trẻ về đó thì ai mà dạy nó tốt được!*”. Một câu nói đó đã tuyệt giao. Nếu nói cả một Hệ thống mà không có người dạy thì quá hàm hồ. Chúng ta không nên qua lại với con người đó. Vô hình trung, tâm tình chấp của họ đã chướng ngại người khác. Tội chướng ngại người quá nặng. Họ phủ nhận hết tất cả những gì người ta làm tốt cho cuộc đời, cho xã hội. Họ cho đó là xen tạp, bản thân họ thì không xen tạp!

Hòa Thượng cả đời đem Phật pháp, đem đạo lý nhân quả truyền dạy cho người. Ngài vẫn một câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng. Chẳng qua chúng ta nghe Phật pháp nhưng hiểu sai. Tổ sư Đại đức nói: “*Trong tâm của ta, ngoài câu “A Di Đà Phật” ra thì những việc khác đều là xen tạp*”. Chúng ta làm những việc tốt mà để dính mắc trong tâm thì đó là xen tạp. Những người không hiểu cứ nghĩ rằng họ chỉ cần niệm Phật. Có thật là họ không xen tạp hay không? Họ vẫn phân biệt chấp trước, phiền não trùng trùng, không biết cách đối nhân xử thế tiếp vật, ứng xử thô tháo. Gia đình xào xáo, con cái không ngoan, vợ chồng không hòa thuận. Nguyên nhân là do họ niệm Phật chưa tới, công phu chưa đủ lực, tạo ra nhiều oan trái trong gia đình.

Ngày nay chúng ta chưa đạt được cảnh giới niệm Phật với tâm Thanh Tịnh, niệm Phật tương ưng với tâm Phật, niệm Phật nhất tâm bất loạn, niệm Phật thành khối. Hòa Thượng thấy căn tánh chúng ta như vậy cho nên Ngài dạy chúng ta vừa niệm Phật, vừa học cách làm người.

- Khi niệm Phật thì trong tâm chỉ có một câu “*A Di Đà Phật*”
- Khi đối nhân xử thế tiếp vật thì lấy “*Đệ Tử Quy*” làm chuẩn
- Đối trị ba nghiệp thân, khẩu, ý thì lấy “*Thập Thiện Nghiệp Đạo*” làm chuẩn:
 - THÂN: Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm
 - KHẨU: Không nói dối, không nói lời thêu dệt, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác
 - Ý: Không tham, không sân, không si

“*Một câu A Di Đà Phật, một bộ Kinh Vô Lượng Thọ*”, đó là tông chỉ tu hành. Không ít người hiểu nhầm từ “*buông xả*”. Hòa Thượng dạy “*buông xả*” là buông xả ở trên tâm, không phải trên sự. Trên sự thì chúng ta phải làm tốt nhất những bổn phận, trách nhiệm của mình nhưng trên tâm không lưu lại, không vướng bận. Chúng ta chướng ngại người khác học Phật mà chính mình không hề biết. Chúng ta phiền não, tập khí, phân biệt chấp trước rất nặng, cái “*ta*” rất lớn, lúc nào cũng cho mình là đúng, cho mình là người biết.

Trước đây, khi Thầy bắt đầu bốn ba, Thầy khuyến khích mọi người tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ để khơi tâm hiếu. Khi người ta đã biết đến đạo hiếu, chúng ta tiến đến mở trường. Vậy mà có người phản đối quyết liệt. Một người từng hộ pháp, xách máy quay phim đi cùng Thầy mấy năm trời cũng rời bỏ Thầy, mang máy quay phim đi bán khiến Thầy phải tìm mua lại. Thầy coi người đó là anh em, không coi là học trò hay đệ tử. Một người nữa cũng rời bỏ Thầy, ngoảnh mặt làm ngơ với Thầy. Cuối cùng họ không chỉ chướng ngại người khác, mà còn chướng

ngại chính bản thân họ. Hơn thế nữa, nếu họ gây chướng ngại với người có sự ảnh hưởng thì nhân quả rất lớn. **“Lên trời khó, cầu người khó”**. Thầy chỉ cầu chính mình. Nếu năm - bảy năm qua, Thầy ở nhà niệm Phật một mình thì chắc gì Thầy đã vãng sanh. Nếu chúng ta không mở trường thì làm sao có những người con ngoan biết quay đầu! Chúng ta đã làm thí điểm mô hình ở Sơn Tây, Tây Ninh... Tất cả đều là hướng thiện, tích công bồi đức, khuyến khích người ta biết nghĩ đến người khác, một lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: **“Phân biệt chấp trước nặng thì những điều mà họ hiểu đều là tà tri tà kiến, những người mà họ dạy ra cũng sẽ có cái nhìn sai lệch. Nhưng chính bản thân họ cũng không hề biết vì đạo nhân của họ chưa khai mở”**. **“Đạo nhân”** là con mắt trí tuệ. Chúng ta phải có cái nhìn, hiểu được tâm cảnh của mọi người. Nếu người ta làm ra đều là vô tư vô cầu, hi sinh phụng hiến thì chúng ta phải xem lại chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Họ không hề biết họ đang sai, họ đang chướng ngại người khác vì đạo nhân chưa khai mở. Vì họ mỗi niệm đều có tư tâm, mỗi niệm đều có tình chấp”**.

Khi Thầy quyết định đi bốn ba để xiển dương đạo hiếu, họ dùng **“Đệ Tử Quy”** để dạy Thầy. Họ viết: **“Xin Ngài “nghe lỗi giận, nghe khen vui”**. Ngài chuyên niệm Phật sẽ tốt hơn, đừng làm những chuyện xen tạp!”. Một câu **“A Di Đà Phật”**, Thầy vẫn niệm đến cùng. Trong cuộc sống, Thầy **“lấy khổ làm Thầy, lấy Giới làm Thầy”**, không mong cầu danh lợi. Họ chướng ngại người mà không biết. Bây giờ họ khổ rồi. Họ tưởng rằng mình đang tu tốt, nhưng họ đã chướng ngại người khác học Phật. Nếu tất cả người thế gian đều ngoảnh mặt với những đau khổ của thế gian thì thế gian sẽ ra sao? Chúng ta làm nhưng trong tâm không vương bận, vậy thì tốt rồi! Họ gây chướng ngại người khác, họ cho rằng chúng ta xen tạp thì bây giờ họ ra sao rồi? Họ đóng cửa niệm Phật, cuối cùng trở thành công cao ngã mạn, không xem ai ra gì. Người đi ra ngoài giúp mọi người, làm lợi ích cho chúng sanh, giúp cho nhiều gia đình hạnh phúc nhưng vẫn một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng. Vậy thì như thế nào là tốt?

Trên **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Phật nói: **“Tinh dữ vô tình, đồng viên chủng trí”**. Có người hỏi Thầy: **“Chúng ta ăn cây cỏ thì chúng ta có sai không?”**. Tất cả khoáng vật, thực vật đều có tánh linh, đều có kiến văn giác tri, thấy nghe nhận biết. Chúng ta dùng tâm gì để đối đãi chúng, đó mới là điều quan trọng. Cây cỏ cũng vậy, nhưng cây cỏ không giống động vật. Linh tánh của động vật cao hơn. Chúng ta ăn cây cỏ, cần ăn thì phải ăn. Quan trọng là chúng ta ăn với tâm tri ân. Trong giới Tỳ Kheo, Tỳ Kheo thanh tịnh không được dẫm lên cỏ non, nhưng các Ngài vẫn ăn cây cỏ, nhưng không được tùy tiện dẫm lên cỏ. Chúng ta ăn cây cỏ, không có máu đổ đầu rơi. Chúng ta không tùy tiện tàn phá cây cối, thực vật. Cây cỏ cũng có linh tánh. Một quả chín còn báo mộng cho người trồng cây rằng: **“Tôi đã già rồi! Sao Ngài không hái tôi đi!”**. **Chúng ta dùng cây cỏ để nuôi dưỡng thân của mình, dùng thân mình để phục vụ chúng sanh thì cây cỏ sẵn sàng phục vụ mình. Sự hi sinh phụng hiến của những cây cỏ thực vật rất có ý nghĩa.** Kể cả bàn ghế, hoàn cảnh xung quanh chúng ta đều có linh tánh. Chúng ta phải tri ân cái bàn, tri ân cái ghế như thế nào? Tri ân bàn ghế không phải là ôm nó mà chúng ta trân trọng đồ vật và dùng đúng cách. Chúng ta dùng vừa đủ, không hoang phí. Chúng ta cắt cỏ mà ăn chứ đừng cắt cỏ chúng sanh để

ăn. Chúng ta đang vay mượn cây cỏ để nuôi dưỡng thân mình. Một cây rau phải trải qua rất nhiều thời gian và công sức để chăm sóc cho nên chúng ta phải trân quý từng cọng rau.

Đối với việc đào tạo các con, chúng ta thực hiện 4 nội dung chính:

1. Học theo chương trình phổ cập của Bộ Giáo dục
2. Học đạo đức, đạo làm người
3. Học lịch sử văn hóa dân tộc để biết nguồn cội
4. Học lao động để có kỹ năng sống

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!